20/11/2020

Η παγκόσμια ημέρα για τα δικαιώματα του παιδιού

/ Ορθόδοξες Προβολές

Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Η 20ή Νοεμβρίου έχει καθιερωθεί από τη Διεθνή Κοινότητα ως Παγκόσμια Ημέρα για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Αφορμή στάθηκε η επέτειος υιοθέτησης από τη Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε., το 1989, της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού, μίας Σύμβασης που, όπως έχει γραφεί,

«αποτελεί το πλέον αποδεκτό κείμενο για τα ανθρώπινα δικαιώματα παγκοσμίως. Την έχουν επικυρώσει όλα τα κράτη του κόσμου, εκτός των ΗΠΑ και της Σομαλίας (η Ελλάδα την επικύρωσε στις 2 Δεκεμβρίου 1992 με τον νόμο 2101), και τα 54 άρθρα της καλύπτουν όλα τα δικαιώματα των παιδιών που χωρίζονται σε 4 τομείς: Δικαιώματα Επιβίωσης, Ανάπτυξης, Προστασίας και Δικαιώματα Συμμετοχής».

Δεν είναι αυτονόητο όμως κάτι τέτοιο; Χρειάζεται συγκεκριμένη ημέρα για να τονιστεί ότι χωρίς τη διασφάλιση των αναγκαίων συνθηκών επιβίωσης και ανάπτυξης και προστασίας των παιδιών ο κόσμος δεν μπορεί να υπάρχει; Ένας κόσμος χωρίς παιδιά είναι ένας κόσμος χωρίς ελπίδα – γερνάει και πεθαίνει. Τα παιδιά αποτελούν το ναι της συνέχειας της ζωής, οπότε οι πάντες θα έπρεπε να αγωνίζονται γι’ αυτά.

Αλλά βεβαίως τούτο θα ήταν αυτονόητο σ’ έναν κόσμο σώφρονα και ισορροπημένο, που βλέπει καθαρά τη ζωή και τις ανάγκες της. Συμβαίνει κάτι τέτοιο; Ασφαλώς και όχι. Κατά γενική ομολογία, ζούμε σ’ έναν κόσμο που η ανισορροπία και η παραφροσύνη συνιστούν σχεδόν την «κανονικότητα», με προτεραιότητά του την ηδονική απόλαυση της ζωής, το κυνηγητό του χρήματος ως θεότητας, την επιδίωξη της δόξας, την κυριαρχία επί των άλλων – πράγματα που δεν «αντέχουν» την παρουσία των παιδιών και της αθωότητας που κατά τεκμήριο εκφράζουν.

Και ποια η αιτία για την «κόλαση» αυτή; Η σχεδόν απόλυτη κυριαρχία της αμαρτίας ως εγωισμού των ανθρώπων. Πώς είναι δυνατόν σ’ έναν εγωιστή άνθρωπο που έχει «κολλήσει» στη σαρκολατρεία και την υπερηφάνεια του να δει κάτι πέρα από τον εαυτό του; «Φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν» είναι το «μότο» που τον καθορίζει, και ό,τι μπαίνει εμπόδιο στην «αρχή» του αυτές πρέπει να εξολοθρευτεί – πολύ περισσότερο το παιδί που είναι αδύναμο και ανίσχυρο.

Το τραγικότερο εν προκειμένω δεν είναι αυτό. Το τραγικότερο είναι ότι μία τέτοια κατάσταση μεταγγίζεται και στα παιδιά – τα παιδιά αντιγράφουν τον κόσμο των μεγάλων – οπότε η εξολόθρευση των παιδιών, αν δεν γίνεται με φυσικό, γίνεται με ψυχολογικό, κοινωνικό και «παιδαγωγικό» τρόπο! Και το βλέπουμε σχεδόν πια καθημερινά: παιδιά που από τα «γεννοφάσκια» τους θα λέγαμε, θεωρούν δεδομένο να προβαίνουν σε εγκληματικές ενέργειες κατά των πιο αδύναμων, είτε συνομηλίκων τους είτε μεγαλυτέρων. **Η συγκρότηση συμμοριών από παιδιά και εφήβους, η άσκηση bulling από αυτά, η καταστροφική δράση ως «νοηματοδότηση» ζωής αποτελούν πια καθημερινή ειδησεογραφία. Γιατί τα παιδιά αυτά έμαθαν και μαθαίνουν από τον κόσμο των μεγάλων. Των μεγάλων που το περπάτημά τους στον κόσμο συνθλίβει διαρκώς τα λουλούδια και τα άνθη, τα παιδιά!**

Η καθιέρωση της ημέρας αυτής από τον Ο.Η.Ε. πρέπει να ήταν αντίδραση πανικού και τρόμου. Μπροστά σ’ ένα μέλλον που φάνταζε (και φαντάζει) ζοφερό χωρίς κανένα χρώμα αγάπης και τρυφερότητας. Η Ημέρα κραυγάζει «να σώσουμε ό,τι σώζεται για χάρη των παιδιών μας». Ποιος όμως τελικά θα ακούσει; Αλλά και αυτή η κραυγή ήταν και είναι ελλιπής. Γιατί ναι μεν μπορεί κάποιους να κινητοποίησε για τη διασφάλιση των αναγκαίων της ζωής των παιδιών, αλλά άφησε απέξω και εντελώς ανυπεράσπιστα τα πιο αθώα θύματα του ανισόρροπου κόσμου μας: τα παιδιά που χάνονται από τις μαζικές εκτρώσεις. Πού η ευαισθησία γι’ αυτά; Δεν είναι εν δυνάμει άνθρωποι τα έμβρυα; Ποιος μπορεί να έχει δει τις αντιδράσεις ενός εμβρύου μπροστά στις μηχανές εξολόθρευσης και να μη συγκλονίστηκε; Γιατί το να κόβεται ένα βλαστάρι σηματοδοτεί πια έγκλημα, ενώ για το μικρότερο βλαστάρι δεν υπάρχει καμία ή μηδαμινή διασφάλιση;

Κι εννοείται πως η μεγαλύτερη και αποτελεσματικότερη διασφάλιση των παιδιών υπάρχει σ’ Εκείνον που φώναξε: «Αφήστε τα παιδιά να έλθουν σ’ Εμένα. Γιατί γι’ αυτά είναι η Βασιλεία του Θεού». Σ’ Εκείνον που απεκάλυψε πως τα παιδιά αποτελούν λόγω της καθαρότητας της καρδιάς τους, αν τα αφήσουμε ορθά να αναπτυχθούν, το όριο για όλους τους μεγάλους: **«Αν δεν στραφείτε και δεν γίνετε σαν παιδιά, δεν πρόκειται ποτέ να μπείτε στη Βασιλεία του Θεού». Η μεγαλύτερη προσφορά στο μέλλον της ανθρωπότητας είναι να βοηθήσουμε τα παιδιά να αγκαλιάσουν τον Χριστό. Να τα βοηθήσουμε να Τον βρουν όμως όχι τόσο με τα λόγια μας, όσο με το παράδειγμά μας. Αυτό θα συνιστούσε ίσως και τη μεγαλύτερη ευεργεσία και για εμάς τους ίδιους.**

πηγή: pemptousia.gr